
"Uzdrowić zranione życie" - myśli z książki Philippe Madre o zranieniu życia i drodze do uzdrowienia.

I. TRZY PŁASZCZYZNY ŻYCIA:

Życie ludzkie to nie to samo, co zdrowie. Życie ludzkie jest tajemnicą; można je zgłębiać, ale nie można je określić. Życie ludzkie to wartość sama w sobie: godność życia ludzkiego, każdego życia!

1. Przyjęcie daru

- Życie ludzkie kryje w sobie pragnienie i pilną potrzebę akceptacji, niezależnie od sytuacji, w jakich się pojawia. Mamy poważną potrzebę bycia zaakceptowanym od początku zaistnienia!

- Poważne podejście do życia to przyjęcie je jako dar, a nie jako zabawę albo własność.

- Moje życie jest najpierw darem dla innych, a potem darem dla mnie.

- Samo życie ma wiele do zaofiarowania. Dziecko ma coś do dania, coś tajemniczego! Kiedy życie jest przyjęte doświadcza się owoców życia: spokoju, uzdrowienia, pojednania, otwarcia umysłu, zmiany sposobu myślenia, uwolnienia od cierpienia,

- Życie na pograniczu śmierci, cierpiące, schorowane ma cały czas dużo do zaofiarowania! Chory w szpitalu jest darem dla innych!

2. Życie nośnikiem tożsamości

- Każdy z nas ma własną tożsamość! Nasza tożsamość wyraża albo bycie mężczyzną albo kobietą. Człowiek stopniowo odkrywa własną tożsamość; jest tylko tym, kim jest!

- Ciało jest odnośnikiem tożsamości. Odkrywamy siebie przez ciało. Zranienie życia wynika często z nieposzanowania ciała, z pogardy dla ciała.

- Godność ludzkiego ciała oraz zdolność oddania siebie ściśle łączą się ze sobą w samej istocie ludzkiego życia. Ciało jest jakby zwierciadłem tożsamości. Ciało ukazuje człowiekowi jego własną tożsamość.

- Sprawą pilną jest dziś przywrócenie szacunku ludzkiemu ciału i jego własnej godności.

---

3. Nieustanny rozwój

- Życie ludzkie jest nieustannym dynamizmem, swego rodzaju mocą, wciąż wzywaną do ustawicznego rozwoju. Życie ludzkie charakteryzuje się nieprzerwanie następstwem faz rozwojowych

- Jeden etap rozwoju pociąga za sobą następny. Ta dynamika kolejnych okresów życia należy do porządku życia. Każdy zatem etap jest wyjątkowy i ważny.

- W tych etapach życia jest miejsce na: etap embrionalny, na całkowitą zależność od rodziców, na chorobę, czasem na niepełnosprawność, na cierpienie, na umieranie. Cały czas życie ma sens i ma wartość! Nawet zło i cierpienie należą do dynamiki życia i mogą być wykorzystywane w celu przeobrażenia życia.

II. ZRANIENIE ŻYCIA

1. Zranienie życia to nie to samo co zranienie w psychice człowieka. Istnieje tyle problemów uczuciowych, ilu jest ludzi.

-
2. Zranienie życia dotyka głębiej człowieka niż jego psychika, dotyka wymiaru duchowego, ośrodka tożsamości, przede wszystkim tożsamości płciowej.

  3. Naruszenie wymiaru duchowego nigdy nie podkopuje tożsamości człowieka, ale zaciemnia jego świadomość (przeżywanie, myślenie o sobie). Życie jest darem, który z punktu widzenia godności i własnej tożsamości nigdy sam w sobie nie jest naruszony.

  4. Występuje zamazana świadomość własnej tożsamości: zmiany zachowania (nieświadome), zakłamany obraz samego siebie, brak przeżywania siebie jako wartościowego człowieka

  5. Nie ma zranień życia; jest tylko zranienie życia albo nie ma go wcale. Zranienie przynosi czasem zaburzenia psychologiczne, fizyczne a nawet duchowe.

  6. Wobec zranienia życia konieczne jest towarzyszenie życiu.

III. PRZYCZYNY ZRANIENIA ŻYCIA

1. Agresywne gardzenie ciałem

- Godność życia ludzkiego przebiega przez ciało, będące niejako odbiciem tożsamości płciowej dla osoby. Dzięki ciału człowiek jawi się jako BYT DARU, daru z siebie. Ciało najlepiej wyraża swe przesłanie, przesłanie daru, przez wymiar płciowy. Dzięki ciału człowiek może powiedzieć o sobie: żyję, by czynić z siebie dar!

- Kiedy ciało doświadcza przemocy, zwłaszcza w sferze seksualnej, może powstać zranienie życia, tym głębsze im człowiek jest młodszy. Młody człowiek jest bardziej podatny na zranienie, ponieważ jego świadomość nie rozwinęła się jeszcze na tyle by mógł skutecznie stawić czoła takiemu zranieniu.

- Pogarda ciała nie dotyczy tylko sfery wykorzystania seksualnego ale: negatywny sposób patrzenia na ciało, pogarda dla ciała, upokarzająca postawa, bicie, przemoc fizyczna psychiczna, śmianie się z kalectwa.

- Nigdy nie uświadamiamy sobie dostatecznie tego, że człowiek żyjący nieustannie poszukuje własnej tożsamości. Uświadczenie sobie to nie tyle wiedzą, kim jestem, ale doświadczenie całym sobą dynamizmu życia i odkrycia siebie jako daru.

2. Zranienie ojcostwa

- Główną ideą ojcostwa jest idea ŻYCIA DAWANEGO NIEUSTANNIE, a nie tylko raz na początku, a później zaś zostawionego swojemu biegowi. Bóg jest Ojcem: daje życie,

---

podtrzymuje życie dzięki łasce uświęcającej, daje swoje życie, nowe życie.

- Aby dać szansę życiu i spowodować jego rozwój Bóg wybiera sobie pośredników OJCOSTWA: rodziców, którzy z miłości oddają siebie sobie nawzajem i przyjmują z miłością dar życia.

- Bycie Ojcem przez Boga u ludzi przybiera formę macierzyństwa i ojcostwa. To ojcostwo może ranić wtedy, gdy ojciec lub matka nie dorośli do opieki nad życiem, do miłości, do troski o nowe życie. Skutkiem tego może być zranienie życia.

- Każdy człowiek odziedziczył jakąś formę zranienia uczuciowego poprzez doświadczenie braku miłości bezwarunkowej ze strony rodziców, ale to zranienie najczęściej jest tylko w sferze psychicznej.

- Zranienie ojcostwa wynika z: przemoc rodziców, niewystarczalność miłości, wynaturzenie, odrzucenie, uczuciowa niechęć, zamach na życie w łonie matki, nieakceptacja płci, pogardzanie własnym dzieckiem.

- Osoba dotknięta głęboko zranieniem w własnej tożsamości potrzebuje towarzyszenia życiu; dokonuje się to zwykle długo. Tej osobie trzeba oznajmiać prawdę: Masz Ojca, który jest blisko ciebie; przyjmują Go jak Ojca, wkroczysz w życie i odkryjesz kim jesteś!

IV. KRYTERIA ZRANIENIA ŻYCIA

Zranienie życia oznacza wybór śmierci: podświadome, mniej lub bardziej niespodziewane opowiedzenie się za odrzuceniem dynamizmu życia na jednej lub więcej płaszczyznach istnienia. Zranienie nie jest tym samym, co zranienie w psychice człowieka. Musi zaistnieć triada skutków. W dialogu trzeba cierpliwie słuchać i rozeznawać, czy ma miejsce zranienia życia czy tylko psychiczne.

1. Zaburzenie świadomości

- Człowiek odczuwa głębokie z wątpienie w samego siebie

- „Nic ni jestem wart! Dlaczego ktoś miałby się mną interesować? Od dawna jestem skończony?”

- Człowiekowi wydaje się, że zawsze tak było i będzie, że nic nie jest wart! To z wątpienie w siebie nie zawsze ma charakter świadomy

2. Zgubna samotność

- „Jestem zamknięty w sobie! Nikt nic nie może dla mnie zrobić! Ja też nic nie mogę dla innych zrobić”

- Zgubna samotność ma swoje źródło w gwałtownym przerwaniu pierwszego odniesień życia: bycia przyjętym, zaakceptowanym, by móc więcej dawać (i oddać się). Serce człowieka wątpi, że uda mu się wyjść z tej samotności. Chce żeby go zostawić samego!

- Zgubna samotność jest groźna bo może zamknąć człowieka w swego rodzaju wewnętrznym potępieniu, ostatecznym poczuciu winy

- Poczucie odizolowania od innych jest dość często jednym kryteriów syndromu poaborcyjnego albo konsekwencją wykorzystania seksualnego.

3. Fałszywa tożsamość

- „Nie jestem tym, kim chciałbym być, ale to silniejsze ode mnie”

- Życie ludzkie to ciąg etapów, ale jeden z nich z powodu zranienia, nie osiągnął swego celu. Nastąpiło jakby zboczenie z wytyczonej trasy! Rozwija się w ten sposób cecha fałszywej tożsamości (lub wiele cech). Nie chodzi o świadomy wybór.

- Zapominając o tym, kim jest naprawdę jako mężczyzna lub kobieta, człowieka rozwija

---

dewiacyjne cechy tożsamościowe (np. homoseksualizm, skłonności samobójcze, uzależnienia)

- Wykrycie fałszywej świadomości nie jest łatwe, zwłaszcza gdy chodzi o dzieci lub młodych ludzi.

V. TOWARZYSZENIE ŻYCIU

- Towarzystwo życia nie jest: towarzystwem duchowym, ani towarzystwem psychologicznym, ani kwestią rozwijania wiary, ani nie jest możliwe w relacji z samym sobą.

- Towarzystwo życia możliwe jest tylko w relacji z kimś, wobec kogo przyjmie się owo słynne POŚREDNICTWO OJCOSTWA, tak delikatne do uchwycenia, niestety podatne na deformację. Należy się zwrócić do kogoś, do kogo ma się zaufanie i nie ma zbyt silnej więzi emocjonalnej.

- Ten kto decyduje się na towarzystwo życia musi sam czuwać nad własnym rozwojem duchowym i sam musi być poddany kierownictwu duchowemu!

1. Ufne słuchanie

-
- Na rozmowę trzeba przeznaczyć przynajmniej jedną godzinę i należy spotykać się w miarę regularnie.
  - W słuchaniu należy dążyć do zdobycia zaufania: duchowego zaufania zwanego ufnością dziecięcą: rozpoznać w danym człowieku pośrednika Ojcostwa Boga!
  - W słuchaniu dąży się do rozpoznania sytuacji danej osoby. Trzeba znaleźć odpowiedź: jestem czy nie jestem zraniony?
  - Pytać się o okoliczności i wydarzenia życia, które mogłyby przyczynić się do zranienia życia; opisać konkrety, sytuacje, ale także co wtedy czuła dana osoba!!!

2. Pogodzenie się z życiem

- Jeśli nastąpiło pozytywne rozpoznanie należy budować relację duchową; poddać się po działanie pośrednika Ojcostwa w kierunku ponownego odkrycia własnej tożsamości i odrzucenia kłamstwa.
- Głównym zadaniem jest zachęcanie do dokonywania WYBORÓW ŻYCIA!! Pierwszy wybór to POGODZENIE SIĘ Z ŻYCIEM!!! (stosunek do innych, stosunek do Boga, stosunek do samego

---

siebie). Stosunek do samego siebie jest osią rozwoju całej naszej istoty...o ile jest zrównoważona!

- Wybór życia wymaga powrotu do tej chwili, w której od niego się odstąpiło i wybrało zły kierunek, fałszywą tożsamość, śmierć. Ten wybór życia obejmuje na ogół wybaczenie sobie samemu, a także tym, którzy spowodowali zranienie.

- Akt pogodzenia się z życiem jest aktem dobrowolnym i wolnym!! Trzeba czasu i zachęty a nie wolno przymuszać! Polega na odrzuceniu wcześniejszego wyboru śmierci! Jest to akt o znaczeniu duchowym, a nie psychicznym

- Osoba, która wybiera pogodzenie się z życiem może nieraz doświadczać pokusy wycofania się. Lecz jeśli ufność dziecięca jest nienaruszona i trwała, oparta na spojrzeniu wiary, jakim osoba towarzysząca obejmuje podmiot, stopniowo pojawia się wewnętrzna pewność!

3. Otwarcie na transcendencję

- Człowiek jest istotą, która staje się przez relacje! (do siebie, do drugiego, do Boga)

- Człowiek ma w naturze zdolność do transcendencji, do wychodzenia ku Bogu, na wymiar nieskończony! Człowiek jest stworzony na obraz i podobieństwo Boże!

- Należy w rozmowie ukazywać to pragnienie wyjścia z siebie i spotkania Boga!

- Należy zachęcać do postawy modlitwy: znaleźć czas na osobistą modlitwę, na adorację, na kontemplację przyrody, zachwyty nad pięknem i prawdą!

4. Sens ciała

- Okazywanie na różne sposoby poszanowanie ciała jest niezwykle płodne w kontekście zranienia życia, zwłaszcza u dzieci! W przypadku dzieci odkrycie, że ich ciało zasługuje na szacunek i że mu się go okazuje, staje się istotne i pełne nadziei!

- SŁUŻBA CIAŁU: wyrażać dar z siebie, poprosić o przysługę, by nabrał zaufania do siebie!

- PRAWDA O SEKSUALNOŚCI: mówić o prawdziwym sensie seksualności o jej związku z miłością i o tym, co ją zafałszowuje!

- CZUŁOŚĆ: w gestach, w słowach i w spojrzeniu! Wzajemne gesty muszą być czyste i wstrzemięźliwe, ale są potrzebne w sytuacji towarzyszenia życiu!

5. Sens życia

- zranienie życia głęboko podważa sens życia (nerwice neogenie!) należy pomagać odnajdywać sens życia i pomagać go doświadczać! Osoba zraniona głęboko wątpi w siebie i potrzebuje autorytatywnego słowa, by odważyć się spojrzeć nowym spojrzeniem na to, co w sobie nosi!

- SIŁY NAPĘDOWE ŻYCIA: Co mógłbyś dać z siebie? W co chciałbyś się zaangażować? Zaproponować podjęcie konkretnej próby! Zachęcić do poważnego potraktowania tego, co w sobie kryje!

- BRAKI OSOBISTE: uświadomienie swoich braków jest normalnym etapem towarzyszenia życiu i nie powinno budzić lęku a tym bardziej zniechęcać. Same braki mogą stać się dźwignią życia, jeśli osoba towarzysząca pomoże nimi pokierować, radośnie je zaakceptować i odkryć w nich OGNISKA PŁODNOŚCI! Słabość, która zamyka w sobie, jest znakiem zgubnej samotności, a może stać się podporą narzędziem płodności! Gdy odkryje się jej sens, staje się czynnikiem życia!

6. Pocieszenie

- Pocieszenie jest stanem duszy osoby towarzyszącej, która chce dotrzeć do danej osoby, tam gdzie jest ona zamknięta w sobie!

- Pocieszać znaczy wyciągać kogoś z jego samotności, proponując mu w zamian nadzieję i obecność!!!

- NADZIEJĘ, że zranienie nie jest dziełem przypadku, ale kryje w sobie nieoczekiwaną

---

plodność, która zaowocuje w przyszłości, chociaż teraz wydaje się pesymistyczna i mroczna! Jeśli nasz Bóg jest Bogiem ŻYCIA to dopuszcza zranienia tylko po to, by w swoim czasie wydało ono owoc plodności! Przez zranieni powinno się dokonywać prawdziwe przejście ze śmierci do życia, dzięki łasce Chrystusa! Rana ma stać się źródłem życia dla innych! Wrogiem nadziei jest zgubna samotności: dlatego osoba towarzysząca musi być cierpliwa i miłosierna!

- OBECNOŚĆ: Jezusa Zmartwychwstałego, Boga Ojca, Ducha Świętego Ożywiciela! Ale także obecność pośrednika Ojcostwa! Osoba zraniona musi wiedzieć, że zawsze może liczyć na obecność pośredniak, że będzie z nią do końca procesu zmartwychwstania!

7. Zmartwychwstanie życia!

- Odkrycie siebie jako istoty danej drugiemu, pełnej dobra dla tego, kto cierpi, zdolnej do prawdziwej obecności przy pogrążonym w samotności – oto między innymi owoce towarzyszenia życiu!

- Towarzyszeniu życiu jest powołaniem danym od Boga! Pośrednikiem Ojcostwa można być tylko z mandatu Bożego. Jest to charyzmat Ducha Świętego!